

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ivlii Fatii S. J. Liber De Mortificatione Nostrarvm
Passionvm, Prauorumque affectuum**

Fazio, Giulio

Köln, 1604

De præparatione vitæ actiuæ per veram pænitentiam, atque de spe
diuinæ misericordiæ. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60991](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60991)

*Vita in-
seruē qui
nam apti-
ores.*

262

HENR. HARPPII

spolitiones ad internam contemplatiuam vitam, si tamen discere voluerint mori sibiipsis & obseruare gratiam Dei, atque omnes res creatas totaliter contemnere: quia nemo ad internum exercitium veraciter peruenire potest, nisi prius cuncta despexerit, etiam seipsum, & ita totus Deo cum omnibus viribus & affectibus fuerit applicatus. Alioquin corde diuisus semper permanet instabilis & inquietus: quia in desideria frequenter extrahitur, & distemperatus efficitur in passionibus naturalibus, quæ adhuc in eo viuunt. Et idcirco intrinsecus minime illuminatur, nec quid sit internum exercitium agnoscit, sed in eo contentus est, quod scit & sentit se Deum querere & intendere non fide, videnturque sibi externa exercitia esse multo utiliora qualibet exercitatione interna. Et quia magis excuset opera exteriora propter Deum, quam colat eum interiori affluxu dilectionis, propterea in corde eius magis depicta sunt opera, quæ propter Deum perficit, quam ipse Deus propter quem agit.

CAPVT XV.

*De preparatione vite actiue per veram penitenti-
am, atque de spe diuine misericordie.*

Nunc ergo ut se homo præparet ad veram felicem actiuam vitam, quæ tan-
dem

DE MORTIFICAT. 263

de ipsum ad contemplatiuā perducere valeat, assumere sibi debet illū Psalterij versiculū: *Misericordia & veritas procedunt faciem tuam, beatus populus qui scit iubilationē.* Duo enim in actiua vita necesse est exercitari, vt ad contemplatiuam perueniatur: Primum est veritas, puta veram habere de peccatis suis recognitionem, contritionē, confessionem, non tantū in sacramentali confessione, verū etiam in suæ emendationis initio ire debet quotidie in sua exercitatione (cum abyssali humilitate, sui ipsius contemptu & voluntate prompta ad omne bonum faciendum, & malum dimittendum & tolerandum) ad tribunal Dei, & recogitare confitendo illi maiora peccata sua præterita cum contritione & lachrymis ante ipsum magnis gemitibus suam malitiam accusando, & Dei bonitatem extollendo & laudando cum deprecatione veniæ. Et ad hoc ordinare debet oratiunculas breues cum ignitis suspirijs, & desiderijs, quę ipsum excitare valeant ad contritionem, amorem & sensibilem deuotionem: Quia sicut lima operatur in ferro, & qualibet confractione aliquid rubiginis aufert: ita quodlibet affectuosum cordis suspirium vel gemitus, aliquid absumit rubiginis peccatorū, & paulatim purgat animā, intelligentiā

Psal. 88.

Vita actiua necesse est exercitari.

Suspiria amoris & contritionis.

*Contritio
ordinata.*

gentiæ oculum clarificando, voluntatem que excitando ad amorem Dei & sui ipsius contemptum atque ad desiderium emendationis. Attamen cauere debet, ne carnalia peccata quotidie recolat, nisi in generali, ne huiuscemodi rememorationem trahat hostis in carnalem delectationem & tentationem. Contritionem suorum delictorum taliter ordinare debet, ut scilicet magis debeat quod Deum contempnit & offendit, quàm quod seipsum perdidit & condemnauit.

*Beneficia
Dei.*

Secundum est misericordia Dei, circa quã exercitare se debet in vita actiua hoc modo: Congerere debet in vnum & contere in mortario memoriæ suam malitiã, & Dei immensam bonitatẽ: suã ingratitudinem, & Dei immensam benignitatẽ & largitatem: suam studiositatem ad propriam damnationem, & diuinam diligentiam ad suam æternam saluationem. Tunc consequenter percurret beneficia Dei in creatione, quod condidit nos ad imaginẽ & similitudinem suam: in assumpta humanitate, qua seipsum dedit in imagine & similitudine nostra: & omnia quæ in mortali natura gessit & passus est: considerando ex his immensam charitatem, bonitatem ac clementiam, & ex hoc concipiet veram perfectamque confidentiam ad Deum

DE MORTIFICAT. 267

Deum. Deinde excitabit se ipsum ad faciendam vindictam coram Deo de peccatis proprijs in perfecta contritione & odio peccatorum, in vera confessione & poenitentia: excitabit etiam se ipsum ad abstractendum se ab omnibus peccatis & creaturis, conuertendumque se ad omnes virtutes & ad totaliter se offerendum diuino beneplacito, cum effluxu quodam amoroso & gratiarum actione ad Deum. Et hoc modo spiritualiter regenerabitur in nouum quendam statum gratiæ, Deoque vnietur in vinculo amoris: & ex hoc proprie consurgit ad veram spem & confidentiam ad Deum. Nam solus amor Dei perducit hominem ad veram spem & confidentiam diuinæ misericordiæ, bonitatis, largitatis & familiaris amicitiae, ad quæ nulla virtus seu virtuosum opus misericordie vel poenitentiae, quantumcunque n. agnū, sed neque passio quantumlibet grauis, perfecta & veraciter hominem perducere potest. O sancta spes & beata confidentia, dummodo non prouocet hominem ad ignauiam, & accediā s. d. ad gratitudinem, ad amorem, ad studiositate n. omnium virtutum, ad asperitatem poenitentiae, & voluntariam sui ipsius mortificationem: n. Meditationum varietas & efficacia, & de sex gradibus eorundem.

*Amor
Dei*

Confidentia

M CAPYT